

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการดำเนินงานวิจัยพัฒนาชุดกิจกรรม เรื่อง การอ่าน - เขียนสัทอักษรภาษาจีนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
 - 1.1 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545
 - 1.2 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 1.3 การวัดการประเมินผลการเรียนรู้
2. แนวคิดเกี่ยวกับภาษาจีน
 - 2.1 การอ่านสัทอักษรภาษาจีนขั้นพื้นฐาน
 - 2.2 การเขียนสัทอักษรภาษาจีนขั้นพื้นฐาน
 - 2.3 ระบบสัทอักษรภาษาจีน
3. แนวคิดเกี่ยวกับชุดกิจกรรม
 - 3.1 แนวคิดเกี่ยวกับชุดกิจกรรม
 - 3.2 ประเภทของชุดกิจกรรม
 - 3.3 องค์ประกอบของชุดกิจกรรม
 - 3.4 ขั้นตอนการสร้างของชุดกิจกรรม
 - 3.5 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม
 - 3.6 ประโยชน์ของชุดกิจกรรม
4. แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 4.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 4.2 องค์ประกอบที่มีต่อความพึงพอใจ
 - 4.3 วิธีการสร้างความพึงพอใจในห้องเรียน
 - 4.4 การวัดความพึงพอใจ
5. งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

1.1. การจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 7 ในกระบวนการเรียนรู้ ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิหน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง มาตรา 23 การจัดการศึกษาต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับ การศึกษาเน้นความรู้และทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์เรื่องการจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืนเน้นความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทย และการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา เน้นความรู้และทักษะการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข มาตรา 24 การจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้รอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอน แหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ จัดการเรียนรู้ให้เกิดได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ และมีการร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

1.2. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า 3) ได้กล่าวถึงหลักการ จุดหมาย และโครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ไว้ดังนี้

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลกยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษา ต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์ และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลพินิจของสถานศึกษาที่จัดทำรายวิชาประกอบการจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 20)

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้
ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของ
ภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็น
พื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ
และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1.3 แนวคิดการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

บุญทัน อยู่ชมนบุญ (2529, หน้า 217 - 218) กล่าวว่า การวัดผล หมายถึง กระบวนการ
ใดๆ ที่ได้ข้อมูลที่แน่นอนทางการศึกษามา นั่นคือ การใช้เครื่องมือต่างๆ เช่น การสังเกต การ
ตรวจงาน การซักถาม การทดสอบ การตรวจสอบแบบฝึกหัด การเก็บรวบรวมข้อมูลมากำหนด
เป็นคะแนนมากน้อยลดหลั่นกันตามลำดับความสามารถ

การประเมินผล หมายถึง การเอาผลการวัดมาพิจารณาตัดสินใจ โดยอาจเอาความคิด
ของครูเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย หรือเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วตัดสินว่าสูง
กว่าเกณฑ์ - ต่ำกว่าเกณฑ์ หรือ เก่ง - ปานกลาง - อ่อน การประเมินผลจะเชื่อถือได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับ
กับการวัดผล

กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 171 - 173) วิธีประเมินผลการเรียนการประเมินมีอยู่ 2
ประเภท ดังนี้ คือ

1. การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน

การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน ถือว่าเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนทุกคนที่
จะต้องกระทำ เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนมีความรู้ในเนื้อหาที่ครูสอนหรือไม่ แนวทางการ
ประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนมีดังนี้

1.1 การประเมินผลก่อนเรียน เป็นการตรวจสอบความรู้พื้นฐานและทักษะเบื้องต้นก่อน
เริ่มต้นการเรียนการสอนในแต่ละวิชา สิ่งแรกที่ครูจะต้องกระทำ คือ จะต้องรู้พื้นฐานของเด็กแต่

ละคนในชั้นเรียนว่า มีความรู้พื้นฐานเดิมเป็นมาอย่างไร ใครมีจุดเด่น จุดด้อยอย่างไรโดยศึกษาจากจุดประสงค์ที่เป็นความรู้และทักษะเบื้องต้นจากสมุดประจำชั้น ป. 02 ของเดิมที่อยู่ถัดลงไป ถ้าพบว่านักเรียนยังมีข้อบกพร่องในเรื่องใด ครูผู้สอนจะต้องช่วยให้นักเรียนมีพื้นฐานให้เพียงพอที่จะเรียนต่อไปได้เสียก่อน จึงดำเนินการสอนต่อไป

วิธีการตรวจสอบความรู้พื้นฐานและทักษะความรู้เบื้องต้น ใช้การตรวจสอบได้หลายวิธี เช่น พิจารณาความรู้เดิม สัมภาษณ์ หรือใช้ข้อสอบเท่าที่พอหาได้ หรือสร้างขึ้นถ้าเห็นว่านักเรียนทำได้ในข้อใดก็ทำเครื่องหมายผ่านในเรื่องนั้น ภัทรา นิคมานนท์ (2541, หน้า 91 – 92) หากทำไม่ได้ก็ยังไม่ผ่านต้องสอนซ่อมเสริมให้นักว่านักเรียนจะมีความรู้จึงทำเครื่องหมายผ่านได้

1.2 การประเมินผลระหว่างเรียน การวัดผลและการประเมินในระหว่างเรียนถือว่าเป็นหัวใจของการเรียนการสอน หากครูผู้สอนปฏิบัติตามอย่างจริงจังจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นักเรียนจะมีปัญหาน้อยลง การวัดและประเมินผลระหว่างเรียน เป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบว่านักเรียนมีความรู้และพฤติกรรมตามที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์หรือไม่ หลังจากที่เรียนจบไปตอนหนึ่งแล้ว ถ้ามีการเรียนต่อไป ถ้าไม่มีก็แสดงว่าการสอนมีข้อบกพร่อง จำเป็นต้องมีการปรับปรุงทั้งการเรียนของนักเรียน และการสอนของครู

1.3 การประเมินผลปลายภาคเรียน การประเมินปลายภาคเรียนมีจุดหมายเพื่อตรวจสอบความคงอยู่ของผลการเรียนที่สำคัญๆ หลังจากที่เรียนมาตลอด 1 ภาคเรียน โดยส่วนรวมว่ามีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยสรุปเป็นอย่างไร

2. การตัดสินผลการเรียน

การตัดสินผลการเรียน เป็นการประเมินผลความสามารถของผู้เรียนเพื่อให้ระดับคะแนนหรือให้เป็นเกรดตัดสินว่านักเรียนสอบรายวิชานั้นผ่านหรือไม่ผ่าน และเพื่อพิจารณาตัดสินว่านักเรียนคนนั้นควรเลื่อนชั้นหรือไม่ เมื่อสิ้นปีการศึกษาแต่ละปี

2. แนวคิดเกี่ยวกับภาษาจีน

2.1 การอ่าน

ความหมายของการอ่าน

บันลือ พุกกะวัน (2532, หน้า 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่าไว้ 3 นัย ดังนี้

1. การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดโดยการผสมเสียง เพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด เรียกว่า อ่านออก

2. การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำพูดหรือเป็นประโยค เข้าใจความหมายเรียกว่า อ่านได้

3. การอ่านเป็นการสื่อความหมาย ถ่ายโยงความคิด ความรู้ จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน

การอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ ประเทิน มหาจันทร์ (2523, หน้า 13) ที่ใช้แทนคำพูดให้ได้ความหมายชัดเจนสมบูรณ์ซึ่งต้องอาศัยความสามารถในการแปลความ การตีความ การขยายความ การจับใจความสำคัญ และการสรุปความ เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างมีจุดหมาย

ลักษณะของกระบวนการอ่าน

ประเทิน มหาจันทร์ (2523, หน้า 31) ได้สรุปว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วย 2 กระบวนการ คือ

1. กระบวนการทางกาย เมื่อร่างการตอบสนองต่อสัญลักษณ์ที่สายตามองเห็น ซึ่งประกอบไปด้วยทักษะแห่งการเคลื่อนไหวด้านต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหวทางสายตาแล้วส่งข้อมูลที่ได้รับไปยังสมอง

2. กระบวนการทางสมอง ในขณะที่สายตากวาดไปตามเส้นของบรรทัดของตัวอักษรสัมผัสต่าง ๆ จะรับรู้ และสมองจะแปลความหมายทันที กระบวนการทางสมองขึ้นอยู่กับกระบวนการทางกายเป็นอันมาก เพราะการรับรู้ทางสายตาเป็นการเริ่มต้นของกระบวนการในการอ่าน

ประเภทของการอ่าน

จุฑามาศ สุวรรณโคจร และ สุกัญญา ศรีสีบสาย (2532, หน้า 8 - 9) การอ่านแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ การอ่านในใจและการอ่านออกเสียงโดยละเอียดดังนี้

1. การอ่านในใจ หมายถึง การอ่านคร่าวๆ เร็วๆ พอให้ผ่านสายตา เฉพาะบางตอนอย่างรอบคอบ เพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องและนำไปใช้ประโยชน์บางอย่าง

2. การอ่านออกเสียง หมายถึง เป็นการอ่านที่ต้องเปล่งเสียง ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเพื่อเน้นความไพเราะ เน้นน้ำเสียง

หลักการอ่านออกเสียง

กาญจนา วิชญปกรณ์ (2534, หน้า 29) ได้กล่าวถึงหลักการอ่านออกเสียงที่ผู้อ่านต้องคำนึงถึง ดังต่อไปนี้

1. อ่านให้ถูกต้อง ความถูกต้องในที่นี้คือ ถูกต้องตามอักขรวิธี และถูกต้องตามความนิยมในเรื่องของตัวสะกด การันต์ หลักการอ่านไม่ประวิสรรชนีย์ หลักการสมาส สนธิ และอื่นๆ ซึ่ง

เป็นเรื่องของหลักภาษานั้นเอง การที่จะอ่านได้ถูกต้องก็จำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญเป็นสำคัญ ถ้าหากมีคำใดที่เราไม่แน่ใจว่าออกเสียงอย่างไรก็ต้องตรวจสอบจากพจนานุกรมทุกครั้ง และยึดหลักเกณฑ์การอ่านออกเสียงของคณะกรรมการชำระประพจนุกรมแห่งราชบัณฑิตยสถานเป็นเกณฑ์ ถ้าหากว่าผู้อ่านอ่านคำต่าง ๆ ผิดอยู่เสมอให้รวบรวมคำเหล่านั้นไว้เป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกในการจดจำในคราวต่อไป โดยอาจแยกเป็นกลุ่ม ๆ เช่น สถานศึกษา เดือน วัน เป็นต้น

2. อ่านให้ชัดเจน หมายถึง อ่านให้ชัดเจนตามเสียง สระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ โดยปกติปัญหานี้มักไม่พบในบุคคลที่มีอวัยวะในการออกเสียงปกติ

3. อ่านให้คล่อง ได้แก่ การอ่านให้ถูกต้อง และชัดเจนตามอักขรวิธี ไม่สะดุด มีการเว้นวรรคตอนได้ถูกต้องขณะอ่าน ซึ่งผู้อ่านต้องศึกษาเรื่องที่จะอ่านมาล่วงหน้า มีการใช้สายตาให้กว้างไกล และอาจทำเครื่องหมายวรรคตอนไว้ก่อน การเว้นวรรคตอนนับว่าสำคัญต่อการอ่านมาก เพราะถ้าเว้นวรรคตอนผิด ก็จะทำให้ความหมายเปลี่ยน หรือไม่ได้ความหมายไปเลย

2.2 การเขียน

ความหมายของการเขียน

การเขียน คือ ความสามารถในการเขียนเรียงคำตามลำดับ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ รวมทั้งตัวสะกด และสามารถนำหลักการไปใช้ประโยชน์ได้ด้วย การสื่อความหมายอย่างหนึ่งไปยังผู้อ่าน โดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบความรู้ ความคิด และความรู้สึกของผู้เขียน

หลักการเขียน

เสนีย์ วิลาวรรณ (2544, หน้า 156 - 159) เนื่องจากหลักการเขียนเป็นทักษะที่ต้องเอาใจใส่ฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญ และป้องกันความผิดพลาด ดังนั้นผู้เขียนจึงจำเป็นต้องใช้หลักในการเขียน ดังต่อไปนี้

1. มีความถูกต้อง คือ ข้อมูลถูกต้อง ใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ
2. มีความชัดเจน คือ ใช้คำที่มีความหมายชัดเจน รวมถึงประโยคและถ้อยคำสำนวน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์
3. มีความกระชับและเรียบง่าย คือ รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำธรรมดาเข้าใจง่าย ไม่ฟุ่มเฟือย เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน กระชับ ไม่ทำให้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย

4. มีความประทับใจ โดยการใช้คำให้เกิดภาพพจน์อารมณ์และความรู้สึกประทับใจ มีความหมายลึกซึ้งกินใจ ชวนติดตามให้อ่าน

5. มีความไพเราะทางภาษา คือ ใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีตทั้งสำนวนภาษาและลักษณะเนื้อหา อ่านแล้วไม่รู้สึกรำคาญ

6. มีความรับผิดชอบ คือ ต้องแสดงความคิดเห็นอย่างสมเหตุสมผล มุ่งให้เกิดความรู้ และทัศนคติอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น

นอกจากหลักการเขียนที่จำเป็นต่อการเขียนแล้ว สิ่งที่มีความจำเป็นอีกประการหนึ่ง คือ กระบวนการคิดกับกระบวนการเขียนจะต้องดำเนินควบคู่ไปกับหลักการเขียน เพื่อที่จะทำให้สามารถเขียนได้ดียิ่งขึ้น

ประโยชน์การเขียน

การเขียนมีความจำเป็นอย่างยิ่ง และอาจกล่าวถึงความสำคัญของการเขียนโดยเขียนสรุปได้ดังนี้

- 1) เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่ต้องการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและประสบการณ์ของตนเองออกเสนอผู้อ่าน
- 2) เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูล ที่ตนได้มีประสบการณ์มาก่อน
- 3) เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่ง ในเรื่องและผู้เขียนเกิดความรู้สึกประทับใจหรือมีประสบการณ์
- 4) เป็นเครื่องถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดสมัยหนึ่งไปสู่อีกสมัยหนึ่ง เป็นต้น
- 5) เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญา เนื่องจากการเรียนรู้ทุกอย่างต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังและได้อ่านและนำไปสู่การพัฒนาสืบไป
- 6) เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ตามจุดประสงค์ที่แต่ละคนปรารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่องราว ทำให้รัก ทำให้โกรธและสร้างหรือทำลายความสามัคคีของคนในชาติ
- 7) เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียน
- 8) เป็นอาชีพอย่างหนึ่ง
- 9) เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกภาพ ทำให้บุคคลมีความเชื่อมั่นในตัวเองในการแสดงความรู้สึกและแนวคิด
- 10) เป็นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม

2.3 ระบบสัทอักษรจีน HANYUPINYIN FANGYAN (CHINESE PHONETIC ALPHABET)

WANG WEIMIN (2545, หน้า 5) อุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดของคนไทยในการเรียนภาษาจีน คือ การเรียน Chinese Phonetics (HANYU PINYIN) เป็นระบบสัทอักษรที่ใช้อักษรละติน กำกับเสียงอ่านของภาษาจีน (อักษรจีน) เสี่ยว อานต้า (2543, หน้า 9 - 11) ระบบสัทอักษรจีน (汉语拼音) ซึ่งถือเป็นระบบการออกเสียงที่ได้มาตรฐานของภาษาจีนกลางสมัยใหม่ ซึ่งเริ่มใช้ในปี ค.ศ. 1958 กล่าวคือ ใช้อักษรละตินกำกับการออกเสียง และเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการศึกษาระบบเสียงภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพอย่างหนึ่ง อักษรละตินเป็นอักขระสากลที่นานาชาติใช้เป็นอักขระเขียนภาษาของตนเอง มีประเทศไม่น้อยกว่า 60 ประเทศ ที่ใช้อักษรละตินเขียนภาษาของตนเอง

สัทอักษรภาษาจีนกำหนดขึ้นตามระบบเสียงของภาษาจีน โดยระบบเสียงภาษาจีนมีพยัญชนะต้น 22 หน่วยเสียง มีเพียง (n, ng) 2 หน่วยเสียงเท่านั้นที่เป็นพยัญชนะสะกดได้ สระของภาษาจีนกลางประกอบด้วยสระเดี่ยว สระประสม และสระนาสิก และเมื่อพยัญชนะกับสระในภาษาจีนประสมกันตามหลักเกณฑ์กำหนดจะเกิดเป็นเสียงพยางค์ 403 พยางค์ สระทั้ง 38 ตัว ยกเว้น ong นอกนั้นเป็นเสียงพยางค์ที่มีความหมายได้โดยไม่ต้องมีพยัญชนะนำหรือที่เรียกว่า zero initial และมีสระ 2 หน่วยเสียง คือ er กับ ueng ที่ไม่ประสมกับพยัญชนะใดๆ เลย สุตท้ายคือระดับเสียง (วรรณยุกต์) ในภาษาจีนมี 4 ระดับด้วยกัน เอกลักษณ์ ชินอัครพงศ์ (หน้า 1 - 41) และการเรียนภาษาจีนในสังคมไทยนั้น ถือว่าเป็นการเรียนภาษาต่างประเทศ จำว หยวน เริ่น ได้กล่าวไว้ว่า “สาระสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศมีอยู่ 3 ประการ คือ การออกเสียง หลักภาษา และคำศัพท์ จึงควรศึกษาเล่าเรียน 3 สิ่งนี้ตามลำดับ โดยเฉพาะการออกเสียงนั้นยากที่สุดและสำคัญที่สุด ก่อศักดิ์ ธรรมเจริญ (2552, หน้า 2)

ระบบการเขียนอักษรจีน

任景文 (2545, หน้า 9 - 20) ในโลกนี้มีระบบการเขียนอยู่ 2 ประเภท คือ

1. ระบบการเขียนที่แสดงการออกเสียง (表音文字) ระบบการเขียนของภาษาเกือบทุกภาษาในโลกนี้ใช้ระบบการเขียนประเภทนี้ ซึ่งเป็นระบบการเขียนที่แสดงการออกเสียงโดยตรง ถ้าเรียนตัวอักษรครบแล้วก็จะออกเสียงได้เกือบทั้งหมด (ถึงแม้อาจยังไม่รู้ความหมายก็ตาม) แต่รูปร่างของตัวอักษรไม่ได้แสดงความหมายแต่อย่างใด อย่างเช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2. ระบบการเขียนที่แสดงความหมาย (表意文字) ประเทศหรือชนเผ่าที่ใช้ระบบเขียนประเภทนี้มีน้อยมาก เช่น จีน และชนเผ่าเล็ก ๆ บางเผ่าที่ไม่เป็นที่รู้จักกันของคนทั่วไป ระบบการเขียนประเภทนี้อาศัยรูปร่างของตัวอักษรแสดงความหมาย คือในช่วงแรกตัวอักษรแต่ละตัวจะเกิดจากการวาดภาพ ซึ่งเรียกว่าอักษรภาพ (象形文字) แต่ตัวอักษรเองไม่ได้แสดงให้เห็นว่าควรจะทำออกเสียงอย่างไร

ระบบการเขียนของอักษรจีน (ตัวหนังสือหรืออักษรจีน) เกิดจากการวาดภาพของคนโบราณในสมัยดึกดำบรรพ์ ต่อมาได้พัฒนาขึ้นมาเป็นระบบการเขียนที่สมบูรณ์เมื่อประมาณ 4,000 ปีก่อน อักษรภาพอาศัยรูปร่างของตัวอักษรแสดงความหมาย กล่าวคือ ในช่วงเริ่มแรก อักษรภาพส่วนใหญ่เห็นแล้วก็พอจะรู้ความหมายว่าจะอะไร เพราะเหมือนของจริงมาก แต่เพื่อให้ทำได้ใช้งานสะดวกและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น ในช่วงเวลาหลายพันปีที่ผ่านมา อักษรภาพได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการลดจำนวนเส้นขีดให้น้อยลง และหันมาใช้เส้นตรงแทนเส้นโค้งที่เขียนยาก อักษรภาพทั้งหมดจึงค่อยๆ เปลี่ยนไป จนกลายเป็นเครื่องหมายการเขียนไปแล้วอย่างเต็มตัว สำหรับตัวหนังสือจีนที่ใช้ในปัจจุบันนี้ คงเหลือแต่ส่วนน้อยๆ เท่านั้นที่ยังทิ้งร่องรอยของอักษรภาพค่อนข้างชัดเจนจนถึงทุกวันนี้

张国都 (2003, หน้า 22) อักษรต่างๆ ในโลกนี้ แบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ 2 ประเภท คือ อักษรที่บอกความหมาย และอักษรที่บอกการออกเสียง อักษรที่บอกความหมาย คืออักษรที่ใช้สัญลักษณ์อย่างเป็นระบบ เพื่อบ่งบอกถึงความหมายของคำหรือคำมูล ส่วนประกอบของตัวอักษรจะบอกถึงความหมายของคำ แต่ไม่บอกการออกเสียง อักษรประเภทนี้เป็นตัวอักษรที่ค่อนข้างเก่าแก่โบราณ เช่นอักษรอียิปต์โบราณ จีน บาบิโลเนียน เป็นต้น ประเทศที่มีประวัติอันยาวนานเหล่านี้ ล้วนเคยใช้อักษรประเภทนี้ ในบรรดาอักษรโบราณที่บอกความหมายเหล่านี้ บ้างก็ได้สาบสูญไป บ้างก็เปลี่ยนไปใช้อักษรที่บอกการออกเสียงแทน มีเพียงอักษรจีนเท่านั้นที่ยังคงอยู่จากหลายพันปีก่อนจนถึงปัจจุบันนี้ ดังนั้นอักษรจีนจึงเป็นอักษรที่มีอายุยืนยาวที่สุดในโลก มีประวัติยาวนานกว่าสี่พันปีมาแล้ว ซึ่งอักษรจีนไม่เพียงแต่ใช้ในประตศจีน แต่ยังส่งอิทธิพลไปประเทศต่างๆ ที่อยู่ข้างเคียง เช่น ญี่ปุ่น เกาหลี ไทย ในสมัยโบราณประเทศเหล่านี้ล้วนเคยใช้อักษรจีน ภาษาไทยปัจจุบัน ยังมีคำจำนวนมากที่มาจากภาษาจีน เช่น จริง ตรง ฐี่ อ่อง ฮวงจื๋ย... เป็นต้น

3. แนวคิดเกี่ยวกับชุดกิจกรรม

3.1 ความหมายของชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรม (Instructional package) ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมว่าเป็นสื่อประสมที่สอดคล้องกับเนื้อหา จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และประสบการณ์ต่างๆ ของแต่ละหน่วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ โดยผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสนใจ และความสามารถของตนเอง ชุดกิจกรรมประกอบด้วยคู่มือครู คู่มือนักเรียน เนื้อหา กิจกรรม สื่อประสมและเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยจัดไว้เป็นกล่องหรือซองที่ครูสามารถนำไปใช้ได้ทันที เปรื่อง กุมุท (2519, หน้า 19) ชุดกิจกรรมเป็นเทคโนโลยีทางการศึกษาอย่างหนึ่ง เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาและเป็นสื่อประสมดังที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 174) ได้กล่าวว่า เป็นสื่อประสมซึ่งครูนำไปใช้เป็นเครื่องชี้แนวทาง ที่ว่าจัดเป็นสื่อประสม เพราะเป็นประสบการณ์ของการเรียนการเรียนรู้ที่ต้องใช้สื่ออย่างหลายระบบ การผลิตที่นำสื่อการเรียนหลาย ๆ อย่างมาสัมพันธ์กันและมีคุณค่าส่งเสริมซึ่งกันและกัน เรียกอีกอย่างหนึ่งคือ สื่อประสม

สุดารัตน์ ไผ่พงศาวงศ์ (2543 หน้า 52) ได้กล่าวไว้ว่า ชุดกิจกรรมก็คือสื่อการสอนที่ครูเป็นผู้สร้างประกอบขึ้นด้วยวัสดุอุปกรณ์หลายชนิดและองค์ประกอบอื่น เพื่อให้นักเรียนศึกษาปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยครูเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือ และมีการนำหลักการทางจิตวิทยามาใช้ประกอบในการเรียนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้รับความสำเร็จ ดังนั้นการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม จึงเป็นการส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

จากความหมายที่นักการศึกษาให้ไว้สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นนวัตกรรมการสอนในลักษณะของสื่อประสมที่ครูสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามความถนัด และความสนใจของตนเอง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพ และผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวร อันเนื่องมาจากประสบการณ์หรือการฝึกหัดโดยให้สอดคล้องกับเนื้อหา จุดประสงค์ และประสบการณ์ต่างๆ

3.2 ประเภทของชุดกิจกรรม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2532, หน้า 114) ได้แบ่งประเภทของชุดกิจกรรมหรือชุดการเรียนการสอนออกเป็น 4 ประเภท

1. ชุดกิจกรรมสำหรับประกอบการบรรยาย เป็นชุดการสอนที่มุ่งช่วยขยายเนื้อหาสาระการสอนแบบบรรยายให้ชัดเจน ช่วยให้ผู้สอนพูดน้อยลงและให้สื่อการสอนทำหน้าที่แทนชุดการเรียน

การสอนแบบบรรยายนี้นิยมใช้กับการฝึกอบรมและการสอนในระดับอุดมศึกษา ถือว่าการสอนแบบบรรยายมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียน

2. ชุดกิจกรรมแบบกลุ่มกิจกรรม เป็นชุดการเรียนการสอนที่มุ่งให้นักเรียนให้ได้ประกอบกิจกรรมกลุ่มร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ ประมาณ 5-7 คน โดยใช้สื่อการสอนที่บรรจุไว้ในชุดกิจกรรมแต่ละชุด มุ่งที่จะฝึกทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียนและให้นักเรียนมีโอกาสทำงานร่วมกัน บุญเกื้อ คอวหาเวช (2543, หน้า 94 - 95) เช่น ในการสอนแบบกลุ่มศูนย์การเรียนรู้ การสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

3. ชุดกิจกรรมการสอนตามเอกัตภาพหรือชุดการเรียนการสอนรายบุคคล เป็นชุดการเรียนการสอนที่มุ่งให้นักเรียนสามารถศึกษาความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลอาจเป็นการเรียนในโรงเรียนหรือที่บ้านก็ได้ เพื่อให้นักเรียนก้าวไปข้างหน้าตามความสามารถ ความสนใจและความพร้อมของนักเรียน ชุดการเรียนการสอนรายบุคคลนี้อาจออกมาในรูปของหน่วยการสอนย่อยหรือโมดูล

4. ชุดการเรียนการสอนทางไกล เป็นชุดการเรียนการสอนที่ผู้สอนกับนักเรียนอยู่ต่างถิ่นต่างเวลากัน มุ่งสอนให้นักเรียนมุ่งศึกษาด้วยตนเองโดยไม่ต้องมาเข้าชั้นเรียน ประกอบด้วยสื่อประเภทสิ่งพิมพ์ รายการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ภาพยนตร์และการสอนเสริมตามศูนย์บริการการศึกษา เช่น ชุดการสอนทางไกลมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เป็นต้น

3.3 องค์ประกอบของชุดกิจกรรม

องค์ประกอบของชุดกิจกรรมนั้นมีความสำคัญต่อการสร้างชุดกิจกรรมเป็นอย่างดี เพราะจะเป็นแนวทางในการสร้างชุดกิจกรรมนั้นเป็นไปอย่างมีระบบและสมบูรณ์ในตัวเอง ดังที่ ทิศนา แชมมณี (2545, หน้า 10 - 12) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังนี้

1. ชื่อกิจกรรมประกอบด้วย หมายเลขกิจกรรมชื่อกิจกรรมและเนื้อหาของกิจกรรมนั้น
2. คำชี้แจง เป็นส่วนที่อธิบายความมุ่งหมายหลักของกิจกรรมและลักษณะของการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย
3. จุดมุ่งหมาย เป็นส่วนที่ระบุมุ่งหมายที่สำคัญของกิจกรรม
4. ความคิดรวบยอด เป็นส่วนที่ระบุเนื้อหาหรือมโนทัศน์ของกิจกรรมนั้นส่วนนี้ควรได้รับการย้ำและเน้นเป็นพิเศษ
5. สื่อ เป็นส่วนที่ระบุถึงวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการดำเนินกิจกรรมเพื่อช่วยให้ครูทราบว่าต้องเตรียมอะไรบ้าง
6. เวลาที่ใช้ เป็นส่วนที่ระบุเวลาโดยประมาณว่ากิจกรรมนั้นควรใช้เวลาเพียงใด

7. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม เป็นส่วนที่ระบุในการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ วิธีการจัดกิจกรรมนี้ไว้เป็นขั้นตอน ซึ่งนอกจากจะสอดคล้องกับหลักวิชาและยังเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ครูในการดำเนินการ

7.1 ขั้นนำ เป็นการเตรียมความพร้อมของนักเรียน

7.2 ขั้นกิจกรรม เป็นส่วนที่ช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้เกิดประสบการณ์นำไปสู่การเรียนรู้ตามเป้าหมาย

7.3 ขั้นอภิปราย เป็นส่วนที่นักเรียนจะได้มีโอกาสนำประสบการณ์ที่ได้รับจากชั้นกิจกรรมมาวิเคราะห์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและอภิปรายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่กว้างขวางออกไปอีก

7.4 ขั้นสรุป เป็นส่วนที่ครูและนักเรียนประมวลข้อความรู้ที่ได้จากชั้นกิจกรรมและขั้นอภิปราย นำมาสรุปหาสาระสำคัญที่จะสามารถนำไปใช้ต่อไปได้

7.5 ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นส่วนที่ช่วยให้นักเรียนได้นำความรู้จากการเรียนในกิจกรรมไปฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม

7.6 ขั้นประเมินผล เป็นส่วนที่วัดความรู้ความเข้าใจของนักเรียนหลังจากการฝึกปฏิบัติกิจกรรมครบถ้วนทุกขั้นตอนแล้วโดยให้ทำแบบฝึกกิจกรรมทบทวนท้ายชุดกิจกรรม

กิดานันท์ มลิทอง (2540, หน้า 85) ได้แบ่งส่วนประกอบของชุดกิจกรรม ดังนี้

1. คู่มือการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นคู่มือที่จัดทำขึ้น เพื่อให้ผู้ใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ศึกษา และปฏิบัติตามให้บรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ บุญชม ศรีสะอาด (2537, หน้า 95 - 96) อาจประกอบด้วยแผนการสอน สิ่งที่ครูต้องเตรียมก่อนการสอน บทบาทของนักเรียน และการจัดชั้นเรียนในกรณีของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งใช้กับกลุ่มย่อย เช่น ในศูนย์การเรียนรู้

2. คำสั่ง เพื่อกำหนดแนวทางในการสอน

3. เนื้อหาบทเรียน จัดอยู่ในรูปของสไลด์ फिल्मสตริป เทปบันทึกเสียง วัสดุกราฟิก ม้วนวีดีทัศน์ หนังสือบทเรียน บทเรียนคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

4. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนทำรายงาน กิจกรรมที่กำหนดให้หรือค้นคว้าต่อบทเรียนไปแล้วเพื่อความรู้ที่กว้างขวางขึ้น

5. แบบทดสอบ เป็นแบบทดสอบที่เกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียนนั้นเพื่อการประเมินจากการศึกษาเรื่ององค์ประกอบของชุดกิจกรรมข้างต้น ผู้จัดทำได้วิเคราะห์องค์ประกอบของชุดกิจกรรมและนำไปใช้สร้างชุดกิจกรรม เรื่อง การอ่าน - เขียนสัทอักษรภาษาจีนเบื้องต้น

ประกอบด้วย คำชี้แจงสำหรับครู บทบาทผู้เรียน บัตรคำสั่ง บัตรเนื้อหา บัตรกิจกรรม บัตรเฉลย กิจกรรม แบบทดสอบหลังเรียน แผนการจัดการเรียนรู้

3.4 ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 189 - 192) ได้แบ่งขั้นตอนการผลิตชุดกิจกรรมไว้ 10 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระของวิชาทั้งหมดอย่างละเอียด ว่าสิ่งที่จะนำมาทำเป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้จะมุ่งเน้นให้เกิดหลักการของการเรียนรู้อะไรบ้างให้กับนักเรียนนำวิชาที่ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์แล้วมาแบ่งเป็นหน่วยการเรียนการสอน และในแต่ละหน่วยนั้นจะมีหัวข้อย่อยๆ รวมอยู่อีก ซึ่งจะต้องศึกษาพิจารณาให้ละเอียดชัดเจนเพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนในหน่วยอื่นๆ อันจะสร้างความสับสนให้กับนักเรียนได้และควรคำนึงถึงการแบ่งหน่วยการเรียนการสอนของแต่ละวิชานั้น ควรจะเรียงลำดับขั้นตอนของเนื้อหาสาระให้ถูกต้องว่าอะไรเป็นสิ่งจำเป็นที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ก่อนอันเป็นพื้นฐานตามขั้นตอนของความรู้และลักษณะธรรมชาติของวิชานั้นๆ

2. เมื่อศึกษาเนื้อหาสาระและแบ่งหน่วยการเรียนการสอนได้แล้วจะต้องพิจารณาตัดสินใจอีกครั้งหนึ่งว่าจะทำชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบใดโดยคำนึงถึงข้อกำหนดว่า นักเรียนคือใคร (Who is the Learner) จะให้อะไรกับนักเรียน (Give What Condition) จะให้ทำกิจกรรมอย่างไร (Does What Activities) จะทำได้ดีอย่างไร (How Well Criterion) สิ่งเหล่านี้จะเป็นเกณฑ์ในการกำหนดการเรียน

3. กำหนดหน่วยการเรียนการสอน โดยประมาณเนื้อหาสาระที่เราจะสามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้ตามชั่วโมงที่กำหนด โดยคำนึงถึงว่าเป็นหน่วยที่น่าสนุกสนานเรียนรู้ให้ความรู้ความเข้าใจแก่นักเรียน หาสื่อการเรียนได้ง่ายพยายามศึกษาวิเคราะห์ให้ละเอียดอีกครั้งหนึ่งว่าหน่วยการเรียนการสอนนี้มีหลักการหรือความคิดรวบยอดอะไรและมีหัวข้อเรื่องย่อยๆ อะไรอีกบ้างที่รวมกันอยู่ในหน่วยนี้ แต่ละหัวข้อเรื่องย่อยมีความคิดรวบยอดหรือหลักการย่อยๆ อะไรอีกบ้างที่ต้องศึกษาพยายามดึงเอาแก่นของหลักการเรียนรู้ออกมา

4. กำหนดความคิดรวบยอด ความคิดรวบยอดที่เรากำหนดขึ้นจะต้องสอดคล้องกับหัวเรื่องโดยสรุปแนวความคิดสาระและหลักเกณฑ์ที่สำคัญ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกัน เพราะความคิดรวบยอดเป็นเรื่องของความเข้าใจอันเกิดจากประสาทสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมเพื่อตีความหมายออกมาเป็นพฤติกรรมทางสมองแล้วจะสิ่งใหม่ไปเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมเกิดเป็นความคิดรวบยอดฝังอยู่ในความทรงจำ มนุษย์ต้องมีประสบการณ์ต่างๆ พอสมควรจึงจะสรุปแก่นแท้ของการเรียนรู้เกิดเป็นความคิดรวบยอดได้

5. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้จะต้องสอดคล้องกับความคิดรวบยอดโดยกำหนดเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งหมายถึงความสามารถของนักเรียนที่แสดงออกมาให้เห็นได้จากภายหลังจากการเรียนการสอนบทเรียนแต่ละเรื่องจบไปแล้ว โดยผู้สอนสามารถวัดได้จากจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมนี้ถ้าผู้สอนกำหนดระบุให้ชัดเจนมากขึ้นเท่าใด ก็ยังมีทางประสบผลสำเร็จในการสอนมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นจึงควรใช้เวลาตรวจสอบจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อให้ถูกต้องและครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้

6. การวิเคราะห์งานคือ การนำจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อมาทำการวิเคราะห์งานเพื่อหากิจกรรมการเรียนการสอน แล้วจัดลำดับกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละข้อ

7. เรียงลำดับกิจกรรมการเรียนภายหลังจากที่เราำจุดประสงค์การเรียนรู้ แต่ละข้อมาวิเคราะห์งานและเรียงลำดับกิจกรรมของแต่ละข้อเพื่อให้เกิดการประสานกลมกลืนของการเรียนการสอน จะต้องนำกิจกรรมการเรียนของแต่ละข้อที่ทำกรวิเคราะห์งานและเรียงลำดับกิจกรรมไว้แล้วทั้งหมดนำมาหลอมรวมเป็นกิจกรรมการเรียนขั้นสมบูรณ์ที่สุด เพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนในการเรียนโดยคำนึงถึงพฤติกรรมพื้นฐานของนักเรียน (Entering Behavior) วิธีดำเนินการให้มีการเรียนการสอนขึ้น (Instruction Procedures) ตลอดจนการติดตามผลและการประเมินผลพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมาเมื่อมีการเรียนการสอนแล้ว (Performance Assessment)

8. สื่อการเรียนรู้ คือวัสดุอุปกรณ์และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูและนักเรียนจะต้องกระทำเพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ ซึ่งครูจะต้องทำขึ้นและจัดหาไว้ให้เรียบร้อย ถ้าสื่อการเรียนรู้เป็นของที่ใหญ่โตหรือมีคุณค่าที่จะต้องจัดเตรียมมาก่อนจะต้องเขียนบอกไว้ให้ชัดเจนในคู่มือครูเกี่ยวกับการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ว่าจะไปจัดหาได้ ณ ที่ใด เช่น เครื่องฉายสไลด์ เครื่องบันทึกเสียง และพวกสิ่งที่ไม่ได้ทันทานเพราะเกิดการเน่าเสีย เช่น ไข่ไม้ ฟิช สัตว์ เป็นต้น

9. การประเมินผล คือการตรวจสอบหลังจากการเรียนการสอนแล้วได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่จุดประสงค์การเรียนรู้กำหนดไว้หรือไม่ การประเมินผลนี้จะใช้วิธีการใดก็ตามแต่จะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เราตั้งไว้ ถ้าการประเมินผลไม่ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้เมื่อใด ความยุติธรรมก็จะไม่เกิดขึ้นกับตัวนักเรียนและไม่ตรงเป้าหมายที่กำหนดไว้ การเรียนรู้ในสิ่งนั้นก็เลยไม่เกิดขึ้น ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมาก็เป็นการเสียเวลาและไม่มีคุณภาพ

10. การทดลองใช้ชุดกิจกรรมการสอนเพื่อหาประสิทธิภาพ เมื่อพิจารณาถึงรูปแบบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ว่าจะผลิตออกมาในขนาดเท่าไร และรูปแบบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้จะ

ออกมาเป็น ชอง แพ้ม หรือกล่องสุดแล้วแต่ความสะดวกในการใช้ การเก็บรักษาและความสวยงาม การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมควรนำไปทดลองใช้กับกลุ่มย่อยดูก่อน เพื่อตรวจสอบหาข้อบกพร่องและแก้ไขปรับปรุงอย่างดี แล้วจึงนำไปทดลองใช้กับเด็กทั้งชั้นหรือกลุ่มใหญ่ๆ โดยกำหนดขั้นตอนไว้ดังนี้

- 10.1 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ต้องการความรู้เดิมของนักเรียนหรือไม่
- 10.2 การนำเข้าสู่บทเรียนของชุดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมหรือไม่
- 10.3 การประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนมีความสับสนวุ่นวายกับนักเรียน และดำเนินไปตามขั้นตอนที่กำหนดหรือไม่
- 10.4 การสรุปผลการเรียนการสอนเพื่อเป็นแนวทางไปสู่ความคิดรวบยอด หรือหลักการสำคัญของการเรียนรู้ในหน่วยนั้นๆ ดีหรือไม่ หรือจะต้องตรวจปรับเพิ่มเติมอย่างไร
- 10.5 การประเมินผลหลังการเรียนเพื่อตรวจสอบดูว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นนั้นในความเชื่อมั่นได้มากน้อยแค่ไหน

จากการศึกษาขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมผู้ศึกษาค้นคว้าสรุปขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมได้ดังนี้ ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลักสูตรกลุ่มสาระ หลักสูตรสถานศึกษา หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหาสาระของวิชา เวลา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กำหนดจำนวนชุดกิจกรรมตามเนื้อหา กำหนดแนวคิดทฤษฎีที่นำมาใช้ กำหนดรูปแบบกระบวนการเรียนรู้ วิเคราะห์งานให้สอดคล้องให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ แบบประเมินผล กำหนดสื่อและแหล่งเรียนรู้ หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม ใช้ชุดกิจกรรม กำหนดขั้นตอนการใช้ดังนี้ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นกิจกรรม ขั้นอภิปรายและลงข้อสรุป ขั้นสรุป ขั้นฝึกปฏิบัติ ขั้นประเมินผล

3.5. การหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรม

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523, หน้า 494 - 497) ได้กล่าวถึงประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมว่า หมายถึง การนำชุดกิจกรรมไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในแต่ละระบบ เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงให้เกิดผลตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้วจึงนำไปทดลองจริง

ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่พึงพอใจ โดยถือว่าชุดกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ 80/80 หมายความว่า จำนวนนักเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไป มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

1. การกำหนดประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับของประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หากชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพถึงระดับเกณฑ์แล้ว ชุดกิจกรรมนั้นก็มีคุณค่าต่อการนำไปสอนนักเรียนได้ การกำหนดมาตรฐานให้มีคุณค่าเท่าได้นั้น ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจโดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักกำหนดไว้ 80/80 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75

การยอมรับหรือไม่ยอมรับประสิทธิภาพเมื่อทดลองสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมแล้ว สามารถหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมได้แล้วนำประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมที่หาได้ไปเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่ตั้งไว้ เพื่อดูว่าเรายอมรับประสิทธิภาพหรือไม่

การยอมรับประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม มี 3 ระดับ คือ

1. สูงกว่าเกณฑ์
2. เท่าเกณฑ์
3. ต่ำกว่าเกณฑ์แต่ยอมรับได้ว่ามีประสิทธิภาพ

2. การทดลองประสิทธิภาพ เมื่อผลิตชุดกิจกรรมขึ้นมาแล้วต้องนำชุดกิจกรรมไปหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนดังนี้

2.1 การทดลองแบบ (1:1) คือ การทดลองกับผู้เรียน 3 คน โดยใช้ผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ นำผลที่ได้หาประสิทธิภาพเสร็จแล้วนำมาปรับปรุงให้ดีขึ้น ปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองจะต่ำกว่าเกณฑ์

2.2 ทดลองกลุ่มเล็ก (1:10) คือ การทดลองกับผู้เรียน 6 -10 คน โดยใช้ผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ นำผลที่ได้หาประสิทธิภาพเสร็จแล้วนำมาปรับปรุงให้สมบูรณ์

2.3 การทดลองภาคสนาม (1:100) คือ การทดลองกับนักเรียนทั้งชั้นจำนวน 30 - 100 คน นำผลที่ได้หาประสิทธิภาพเสร็จแล้วนำมาปรับปรุงให้ดีขึ้น หากต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการสอนใหม่

3. การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ

เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ผลิตชุดกิจกรรมพึงพอใจว่าหากชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้วชุดกิจกรรมนั้นก็มีความคุ้มค่าต่อการลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ กระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพ E_1 (ประสิทธิภาพกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพผลลัพธ์)

3.6 ประโยชน์ของชุดกิจกรรม

ในการนำชุดกิจกรรมการเรียนมาใช้ นั้น นักการศึกษาได้กล่าวถึงคุณประโยชน์ของชุดกิจกรรมการเรียนไว้ดังนี้

กาญจนา เกียรติประวัติ (2542, หน้า 174) ได้กล่าวถึงคุณประโยชน์ของชุดกิจกรรมการเรียน (ชุดกิจกรรม) ไว้ดังนี้

- 1) ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนของครู ลดบทบาทในการบอกของครู
- 2) ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียน เพราะสื่อประสมที่ได้จัดไว้ในระบบเป็นการปรับเปลี่ยนกิจกรรม และช่วยรักษาระดับความสนใจของผู้เรียนตลอดเวลา
- 3) เปิดโอกาสให้นักเรียนศึกษาด้วยตนเอง ทำให้มีลักษณะในการแสวงหาความรู้ พิจารณาข้อมูล ฝึกความรับผิดชอบ และการตัดสินใจ
- 4) เป็นแหล่งความรู้ที่ทันสมัย และคำนึงถึงหลักจิตวิทยาในการเรียนรู้
- 5) ช่วยขจัดปัญหาการขาดครู เพราะผู้เรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองได้
- 6) ส่งเสริมการศึกษานอกระบบ เพราะสามารถนำไปใช้ได้ตลอดเวลา และไม่จำเป็นต้องใช้เฉพาะในโรงเรียน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2532, หน้า 120) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดการเรียน ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

- 1) ช่วยให้ผู้อ่านถ่ายถอดเนื้อหาและประสบการณ์ที่สลับซับซ้อน ซึ่งมีลักษณะเป็นนามธรรมสูง เช่น การทำงานของเครื่องจักรกล อวัยวะในร่างกาย การเจริญเติบโตของสัตว์ชั้นต่ำ
- 2) ช่วยเพิ่มความสนใจของนักเรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษา เพราะชุดกิจกรรมการเรียนจะเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนของตนเอง
- 3) เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
- 4) ช่วยสร้างความพร้อมและความมั่นใจแก่ผู้สอน เพราะชุดกิจกรรมการเรียนผลิตไว้เป็นหมวดหมู่หยิบไปใช้ได้ทันที โดยเฉพาะผู้ไม่ค่อยมีเวลาในการเตรียมการล่วงหน้า
- 5) ทำให้การเรียนของนักเรียนเป็นอิสระจากอารมณ์ครู ชุดการเรียนสามารถทำให้นักเรียนเรียนได้ตลอดเวลา ไม่ว่าครูผู้สอนจะมีสภาพหรือขัดข้องทางอารมณ์มากน้อยเพียงใด

6) ช่วยให้นักเรียนเป็นอิสระจากบุคลิกของครูผู้สอน เนื่องจากชุดกิจกรรมทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้แทนครู แม้ครูจะพูดหรือสอนไม่เก่งนักเรียนก็สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากชุดการเรียนที่ผ่านการหาประสิทธิภาพมาแล้ว

7) ช่วยให้ครูวัดผลการเรียนรู้ได้ตรงตามความมุ่งหมาย

8) ช่วยสร้างการเรียนแบบต่อเนื่องหรือการศึกษานอกระบบ เพราะชุดการเรียนสามารถนำไปสอนผู้เรียนได้ทุกสถานที่ และทุกเวลา

9) แก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะชุดการเรียนสามารถทำให้ผู้เรียนได้ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ตามเวลาและโอกาสที่เอื้ออำนวยแก่ผู้เรียนซึ่งต่างกัน

วีระ ไทยพานิช (2529, หน้า 137) กล่าวว่า ถ้านำชุดการเรียนมาใช้ในการเรียนการสอนจะทำให้

1) เป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ รู้จักทำงานร่วมกัน

2) เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกวัสดุการเรียนและกิจกรรมที่เขาชอบ

3) เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ก้าวไปตามศักยภาพ ความสามารถของแต่ละคน

4) เป็นการสอนต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล

5) มีการวัดผลตนเองบ่อย ๆ ทำให้นักเรียนรู้การกระทำของตนและเป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้น

6) นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง และสามารถมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างแท้จริง

7) เป็นการเรียนรู้ชนิด Active ไม่ใช่ Passive

8) ผู้เรียนจะเรียนที่ไหน เมื่อไรก็ได้ตามความพอใจของนักเรียน

9) สามารถปรับปรุงการสื่อความหมายระหว่างนักเรียนกับครู

นอกจากนี้ ชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้ยังมีคุณค่าและประโยชน์ต่อผู้เรียนด้านอื่น ๆ (อุษา คำประกอบ, 2530, หน้า 33 อ้างอิงจาก Harris Berger. 1973, pp, 201 - 203) ดังนี้

1) ผู้เรียนสามารถทดสอบตนเองก่อนว่ามีความสามารถอยู่ระดับใด หลังจากนั้นก็เริ่มค้นในสิ่งที่ไม่ทราบ ต้องเสียเวลากลับมาเรียนในสิ่งที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้ว

2) ผู้เรียนสามารถนำบทเรียนไปเรียนที่ไหนก็ได้ตามความพอใจ โดยไม่จำกัดในเรื่องของเวลาและสถานที่

- 3) เมื่อเรียนจบแล้วผู้เรียนสามารถทดสอบด้วยตัวเองได้ทันที เวลาไหนก็ได้ และได้ทราบผลการเรียนของตนเองได้ทันทีเช่นกัน
- 4) ผู้เรียนมีโอกาสได้พบปะหารือกับผู้สอนมากขึ้น
- 5) ผู้เรียนจะได้รับคะแนนอะไรนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียนหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเอง ไม่มีคำว่าสอบตกสำหรับผู้เรียนไม่สำเร็จ แต่จะให้ผู้เรียนกลับไปศึกษาเรื่องเดิมนั้นใหม่จนกว่าผลการเรียนจะได้มาตรฐานตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

สรุป ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นเทคโนโลยีทางการศึกษาที่มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนรู้ด้วยตนเองตามจุดประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ อย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย หรือเกิดความท้อถอยในการเรียน เพราะผู้เรียนมีสิทธิที่จะกลับไปศึกษาเรื่องที่ตนเองไม่เข้าใจได้ตลอดเวลา นอกจากนี้สามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับการสอนได้เป็นอย่างดี ทั้งยังช่วยอำนวยความสะดวกให้กับครูซึ่งเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอน

4.แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

4.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อความสำเร็จของงานที่บรรลุปเป้าหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นผลจากการได้รับการตอบสนองต่อแรงจูงใจหรือความต้องการของแต่ละบุคคลในแนวทางที่เขาประสงค์ ความพึงพอใจโดยทั่วไปตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Satisfaction และยังมีผู้ให้ความหมายคำว่า “ความพึงพอใจ” พอสรุปได้ดังนี้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2536, หน้า 130) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจในการทำงานว่าเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการทำงานในทางบวก เป็นความสุขของบุคคลที่เกิดจากการปฏิบัติงานและได้รับผลตอบแทนคือ ผลที่เป็นความพึงพอใจที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงาน มีขวัญและกำลังใจ สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการทำงานรวมทั้งส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมาย

คณิต ดวงหัตถ์ (2537) ให้ความหมายไว้ว่า เป็นความรู้สึกชอบ หรือพอใจของบุคคลที่มีต่อการทำงานและองค์ประกอบหรือสิ่งจูงใจอื่น ๆ ถ้างานที่ทำหรือองค์ประกอบเหล่านั้นตอบสนองความต้องการของบุคคลได้ บุคคลนั้นจะเกิดความพึงพอใจในงานขึ้น จะอุทิศเวลา แรงกาย แรงใจ รวมทั้งสติปัญญาให้แก่งานของตนให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

กิลเมอร์ (Gillmer.1967 : 130) ได้ให้ความหมายไว้ว่าผลของเจตคติต่าง ๆ ของบุคคลที่มีต่อองค์กร องค์กรประกอบของแรงงาน และมีส่วนสัมพันธ์กับลักษณะงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานซึ่งความพึงพอใจนั้นได้แก่ ความรู้สึกมีความสำเร็จในผลงาน ความรู้สึกที่ได้รับการยกย่องนับถือ และความรู้สึกว่ามีความก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน

สรุปได้ว่า ปัจจัยจูงใจเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน ส่วนปัจจัยค้ำจุนจะเป็นปัจจัยที่ป้องกันไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายหรือรู้สึกไม่พอใจในการทำงานซึ่งทฤษฎีสององค์ประกอบของ Herzberg นี้เชื่อว่าการสนองความต้องการของมนุษย์แบ่งเป็น 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่ 1 หรือปัจจัยจูงใจที่สร้างความพึงพอใจ เป็นความต้องการขั้นสูงประกอบด้วยลักษณะงาน ความสำเร็จของงาน การยอมรับนับถือ การได้รับการยกย่องและสถานภาพ ส่วนองค์ประกอบที่ 2 ปัจจัยค้ำจุนหรือองค์ประกอบที่สร้างความไม่พึงพอใจ เป็นความต้องการขั้นต่ำ ประกอบด้วยสภาพการทำงาน การบังคับบัญชา ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล นโยบายและการบริหารงาน ความมั่นคงในงานและเงินเดือน ไม่เป็นการสร้างเสริมบุคคลให้ปฏิบัติดีขึ้นแต่ต้องดำรงรักษาไว้เพื่อความพึงพอใจในขั้นสูงต่อไป

4.2 องค์ประกอบที่มีต่อความพึงพอใจ

ความพึงพอใจที่เป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ มีดังนี้คือ

1. สิ่งจูงใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ด้วยวัตถุประสงค์ อาคาร สถานที่ เป็นต้น
2. สิ่งจูงใจเกี่ยวกับโอกาส เช่น โอกาสเกี่ยวกับการมีชื่อเสียง ความเด่น ความมีอำนาจ
3. สิ่งจูงใจเกี่ยวกับสภาพวัตถุประสงค์ ความร่วมมือ การได้รับบริการ ซึ่งอาจจะได้โดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว
4. ความสามารถของครูผู้สอนที่จะทำความพึงพอใจให้คนอื่น โดยเปิดโอกาสให้เขาแสดงอุดมคติโดยเสรี เพื่อก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในฝีมือ
5. สิ่งจูงใจเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน การมีสัมพันธ์อันดีมิตรกับบุคคลภายในห้อง ความผูกพันกับสถาบัน และการร่วมกิจกรรมในโรงเรียน

4.3 วิธีสร้างความพึงพอใจในการเรียน

กิตติมา บริติดิกล (2529, หน้า 321) กล่าวว่า ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกพอใจในงานที่ทำเมื่องานนั้นให้ประโยชน์ตอบแทนทั้งทางด้านวัตถุและด้านจิตใจ ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานของคนเราได้ และยังได้กล่าวถึงแนวคิดที่เกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ตามทฤษฎีของมาสโลว์อีกด้วยว่า หากความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ได้รับการตอบสนองแล้วก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจ ความพึงพอใจของบุคคลที่ทำงานมีความคล้ายคลึงกับความพึง

พอใจของนักเรียนในการศึกษาเล่าเรียน บุคคลทำงานอย่างเต็มใจ เต็มความสามารถและมี ความสุข ก็เพราะว่าบุคคลเหล่านั้นมีความพึงพอใจต่อองค์ประกอบและกระบวนการสอนได้แก่ คุณสมบัติครู วิธีสอน กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดการประเมินผลของครู จึงประสบ ความสำเร็จในการเรียน ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้บริหารและครูในโรงเรียนที่จะสร้างความสุขใน การเรียนการสอนให้นักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจ มีความรักและความกระตือรือร้น ในการเล่าเรียน โดยการปรับปรุงองค์ประกอบและกระบวนการสอนของครู มีการยกย่องให้ กำลังใจกับนักเรียนที่กระทำได้ดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนมี ความก้าวหน้า การสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม น่าอยู่ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดง ความคิดเห็นรวมทั้งรับฟังและให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหา ปัจจัยความพึงพอใจนี้จึงเป็นสิ่ง สำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน

4.4 การวัดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเกิดขึ้นหรือไม่ขึ้นอยู่กับกระบวนการจัดการเรียนรู้ ประกอบกับระดับ ความรู้สึกรู้สีกของนักเรียน ดังนั้นการวัดความพึงพอใจการเรียนรู้กระทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

1. การใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้มากอย่างแพร่หลายวิธีหนึ่ง
2. การสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นวิธีที่ต้องอาศัยเทคนิค และความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ที่ จะจูงใจให้ผู้ตอบคำตอบตามข้อเท็จจริง
3. การสังเกต เป็นการสังเกตพฤติกรรมทั้งก่อนและปฏิบัติกิจกรรม ขณะปฏิบัติกิจกรรม และหลังปฏิบัติกิจกรรม

การวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้สามารถที่จะวัดได้หลายวิธีทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสะดวก ความเหมาะสม ตลอดจนจุดมุ่งหมาย หรือเป้าหมายของการวัดด้วยจึงจะส่งผลให้การวัดนั้นมี ประสิทธิภาพน่าเชื่อถือ

สรุปได้ว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ หรือพอใจของบุคคลที่มีต่อการทำงาน และองค์ประกอบหรือสิ่งจูงใจอื่น ๆ ถ้างานที่ทำหรือองค์ประกอบเหล่านั้นตอบสนองความต้องการ ของบุคคลได้ บุคคลนั้นจะเกิดความพึงพอใจในงานขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพผลของการทำงานรวมทั้งส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมาย ผู้ศึกษาค้นคว้า จึงนำแนวคิดเหล่านี้มาจัดสร้างเป็นแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม เรื่อง การอ่าน – เขียนสัทอักษรภาษาจีนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อวัด ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมในชุดกิจกรรม เรื่อง การอ่าน – เขียนสัทอักษรภาษาจีนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

5. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

อภิวัฒน์ อรกุล (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติและนักเรียนที่เรียนด้วย วิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีประสิทธิภาพทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ

ถาวร สอนจันทร์แดง (2548 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยรูปแบบ 4 Mat เรื่อง การแต่งกายพยานี 11 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพที่ 87.14/86.50 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยรูปแบบ 4 Mat เรื่อง การแต่งกายพยานี 11 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สายหยุด จันทร์มา (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและสร้างชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง “Food for Health” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

เสาวณี สีสด (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและสร้างชุดกิจกรรม เรื่อง คำควบกล้ำ โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนคำควบกล้ำก่อนใช้และหลังใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ณัฐกานต์ ตันทิพย์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและสร้างชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผลการวิจัยพบว่า ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สุพัตรา กองทรัพย์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและสร้างชุดกิจกรรมฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้ชุดกิจกรรมอย่างนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

มิกส์ (Meeks, 1972 หน้า 4295 – A) ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบใช้ชุดการสอนกับวิธีการสอนแบบธรรมดา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้จากการใช้ชุดการสอนแบบธรรมดาสำหรับนักศึกษาครู ผลการวิจัยพบว่า วิธีการการสอนโดยใช้ชุดการสอนมีประสิทธิภาพสูงกว่าการสอนด้วยวิธีธรรมดาอย่างมีนัยยะสำคัญ .01 ผู้วิจัยได้สำรวจความคิดเห็นของทุกคนในกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดการสอน ซึ่งได้ทำก่อนและหลังการทดลอง ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าทุกคนมีพัฒนาการทางทัศนคติที่ดีต่อการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยยะสำคัญ สรุปว่ามีวิธีสอนด้วยชุดการสอนดีกว่าการสอนแบบธรรมดา

แอนเดอร์สัน (Anderson, 1982 หน้า 4795 – A) ได้สร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของผู้ที่ฝึกอบรมเป็นครูสังคมศึกษาระดับประถมศึกษา โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการสอนแบบบรรยาย ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การวางแผน การสอน และวิธีการสอน แต่ไม่มีความแตกต่างกันในด้านทัศนคติที่มีต่อวิชาสังคมศึกษา และครูฝึกโดยมากชอบการเรียนรู้ด้วยตนเอง